

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Pavla Pavlíka a Mgr. Víta Bičáka, v právní věci žalobce **Zdeňka Palici**, narozeného dne 29. července 1959, bytem ve Studenci 9, 384 73 Stachy, zastoupenému Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem Advokátní kanceláře Dohnal & Bernard s. r. o., se sídlem v Táboře, Příběnická 1908, proti žalovanému **Jaroslavu Hradskému**, narozenému dne 21. června 1955, bytem ve Vimperku, Pasovská 318/60, zastoupenému Jiřím Hřídalem, advokátem se sídlem v Písku, Fráni Šrámka 136, o určení vlastnického práva k nemovitým věcem, o žalobě na obnovu řízení, vedené u Okresního soudu v Prachaticích pod sp. zn. 2 C 77/2007, o dovolání žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. září 2016, č. j. 7 Co 1462/2016-861, takto:

I. Dovolání žalobce se odmítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 1.270,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Jiřího Hřídala, advokáta se sídlem v Písku, Fráni Šrámka 136.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou na obnovu řízení napadl pravomocný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. listopadu 2014, č. j. 7 Co 480/2010-762, kterým byl změněn rozsudek Okresního soudu v Prachaticích ze dne 16. října 2009, č. j. 2 C 77/2007-314 (jímž bylo mimo jiné určeno, že žalobce je výlučným vlastníkem označeného nemovitého majetku) tak, že se zamítá žaloba, jíž se žalobce domáhal určení, že je vlastníkem označeného nemovitého majetku, a dále bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení před soudy všech stupňů (poznámka: dovolání proti hora označenému rozsudku krajského soudu bylo Nejvyšším soudem České republiky ze dne 22. dubna 2015, sp. zn. 30 Cdo 1342/2015, odmítnuto, přičemž žalobcem podaná ústavní stížnost proti rozhodnutím dovolacího a odvolacího soudu byla usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 15. července 2015, sp. zn. I. ÚS 1600/15, odmítnuta; orgán ochrany ústavnosti v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že: „V celém řízení před obecnými soudy bylo provedeno množství důkazů, zejména svědeckých výpovědí, z nichž skutkové a následné právní závěry učiněné krajským soudem přesvědčivě a logicky vychází; odůvodnění jeho napadeného rozhodnutí je srozumitelné, koherentní a z ústavněprávní perspektivy zcela dostatečné, a to včetně skutkového závěru krajského soudu ohledně předmětu kupní smlouvy uzavřené stěžovatelem i jeho právní argumentace k simulované a disimulované kupní smlouvě.“).

Žalobce napadl skutkový závěr uvedeného krajského soudu o uzavření kupní smlouvy ohledně nemovitostí s jejich veškerým vybavením za částku 700.000 Kč s tím, že jsou zde další svědci, o nichž se žalobce dozvěděl v září 2015, a to Petr Kohout a Marie Bartáková. Tito svědci by podle žalobce měli vypovídat o tom, že se v minulosti od Růženy Chalupové

dozvěděli, že se žalobcem uzavřela samostatnou ústní kupní smlouvu ohledně movitých věcí, což také uvedli ve svých čestných prohlášeních. Právě na podkladě těchto nových důkazů se žalobce domáhal nařízení obnovy řízení s tím, že se tím mění zcela skutkový stav věci (že ve skutečnosti – ve stručnosti shrnuto z žalobní argumentace - byly uzavřeny dvě převodní smlouvy, a to jednak ohledně nemovitého a dále ohledně movitého majetku, a že tudíž smlouva o převodu nemovitostí není absolutně neplatným právním úkonem z důvodu neurčitosti vymezení kupní ceny, respektive nepředstavuje simulovaný právní úkon), který pro žalobce může přivodit příznivější rozhodnutí ve věci.

Okresní soud v Prachaticích (dále již „soud prvního stupně“) usnesením ze dne 21. března 2016, č. j. 2 C 77/2007-837, tuto žalobu na obnovu řízení zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

K odvolání žalobce Krajský soud v Českých Budějovicích (dále již „odvolací soud“) usnesením ze dne 14. září 2016, č. j. 7 Co 1462/2016-861, usnesení soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žalobě na obnovu řízení nelze vyhovět. Své rozhodnutí odůvodnil následovně:

„Odvolací soud souhlasí ...s tím, že nově předložené důkazy nemohou, a to ani v rovině pravděpodobnosti, přivodit pro žalobce příznivější rozhodnutí ve věci. Je tomu tak proto, že závěr soudu o tom, že smluvní strany, tj. Zdeněk Palica a Růžena Chalupová uzavřeli jednu kupní smlouvu týkající se prodeje nemovitostí s jejich vybavením, učinil soud na základě řady důkazů, na které v odůvodnění, obnovou řízení napadeného rozsudku, odkazuje, vychází mimo jiné z vyjádření účastníků řízení a svědeckví osob, které byly osobně přítomny jednání smluvních stran.

Nově navržení svědci by měli vypovídat o tom, co se dříve dozvěděli od Růženy Chalupové, což vyplývá z předložených čestných prohlášení. Nově navržená svědkyně Marie Bartáková by se měla vyjadřovat o skutečnostech, které se udály před více než deseti lety, v případě svědka Petra Kohouta je zde časový odstup pěti let. Podstatou výpovědi těchto svědků by mělo být, že se od Růženy Chalupové dozvěděli, že se žalobcem uzavřela ‚samostatnou ústní kupní smlouvu ohledně movitých věcí‘. Konkrétní obsah takové ústní smlouvy není blíže specifikován. Jedná se o osoby, které nebyly osobně přítomny jednání smluvních stran a jejich výpovědi nelze konfrontovat s vyjádřením Růženy Chalupové, neboť dne 4. 12. 2012 zemřela. Důkazní hodnotu nově navržených důkazů snižuje skutečnost, že byly předloženy se značným časovým odstupem zhruba devíti let od zahájení řízení. Z uvedených důvodů navržené důkazy nemohou podle odvolacího soudu zvrátit skutkové závěry, které dříve učinil, a jsou základem rozsudku, který je napaden žalobou na obnovu řízení. Pokud žalobce v podané žalobě napadá i rozhodnutí soudu ve výroku o nákladech řízení s tím, že tyto náklady byly nesprávně vyčísleny, nemůže být tato skutečnost důvodem pro povolení obnovy řízení, neboť ta je přípustná pouze ve vztahu k rozhodnutí ve věci samé.“

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal žalobce (dále též „dovolatel“) prostřednictvím svého advokáta včasné a řádné dovolání, v němž uplatnil dovolací důvod ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř. a předpoklady přípustnosti dovolání vymezil tím, že se odvolací soud v následujících právních otázkách odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu:

„1. Otázka: Jsou důvodem pro obnovu řízení nově navržené důkazy, pokud je účastník v původním řízení nenavrhl, protože o jejich existenci nevěděl?“

„2. *Otázka: Je pravděpodobné pro navrhovatele příznivější rozhodnutí v případě, kdy jsou k dispozici dva dříve nevyslechnutí svědci, kteří podle svých čestných prohlášení mohou odlišně od předchozích skutkových závěrů soudů svědčit o skutečné vůli účastníků kupní smlouvy ve sporu, jehož výsledek závisel právě na posouzení skutečné vůle smluvních stran?*“

„3. *Otázka: Může soud zamítnout návrh na povolení obnovy řízení odůvodněný možností provést dva důkazy svědeckými výpověďmi dříve nevyslechnutých svědků s tím, že tyto výpovědi nemohou přivodit pro navrhovatele příznivější rozhodnutí, aniž by tyto svědky vyslechl?*“

Dovolatel pak v další části svého dovolání blíže rozvedl svou dovolací argumentaci a závěrem navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky (dále již „Nejvyšší soud“ nebo „dovolací soud“) změnil dovoláním napadené usnesení odvolacího soudu tak, že se mění (žalobu zamítající) rozsudek soudu prvního stupně tak, že se obnova řízení, které skončilo shora uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích, povoluje, a aby byla žalovanému uložena povinnost nahradit dovolateli náklady řízení před soudy všech stupňů.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření (učiněném prostřednictvím svého advokáta) odmítl uplatněnou dovolací argumentaci, když je podle něj zjevné, že se ve skutečnosti dovolatel opětovně domáhá komplexního přehodnocení celé původní věci dovolacím soudem, který navíc už v této věci o tomto rozhodoval. Nově navržené svědci by měli vypovídat pouze o tom, co se dříve dozvěděli od Růženy Chalupové, což vyplývá z předložených čestných prohlášení. Důkazní hodnotu nově navržených důkazů snižuje skutečnost, že byly předloženy se značným časovým odstupem. Žalovaný navrhl, aby dovolání žalobce bylo zamítnuto.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dospěl k závěru, že dovolání žalobce není – jak bude vyloženo níže – přípustné.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Podle § 228 odst. 1 žalobou na obnovu řízení účastník může napadnout pravomocný rozsudek nebo pravomocné usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé:

a) jsou-li tu skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy, které bez své viny nemohl použít v původním řízení před soudem prvního stupně nebo za podmínek uvedených v ustanovení § 205a a 211a o. s. ř. též před odvolacím soudem, pokud mohou přivodit pro něho příznivější rozhodnutí ve věci;

b) lze-li provést důkazy, které nemohly být provedeny v původním řízení před soudem prvního stupně nebo za podmínek uvedených v ustanovení § 205a a 211a o. s. ř. též před odvolacím soudem, pokud mohou přivodit pro něho příznivější rozhodnutí ve věci.

Výklad ustanovení § 228 o. s. ř. je v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ustálen v tom, že žaloba na obnovu řízení je právním institutem, pomocí kterého lze dosáhnout nápravy ve věci, v níž nebyl skutkový stav v původním řízení zjištěn úplně nebo správně; nápravy pochybení při právním posouzení věci nebo procesně právních vad se tudíž žalobou na obnovu řízení domáhat nelze [srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. prosince 2003, sp. zn. 20 Cdo 1948/2002, a ze dne 17. března 2004,

sp. zn. 26 Cdo 471/2004; všechna zde označená rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou veřejnosti přístupná na internetových stránkách Nejvyššího soudu <http://www.nsoud.cz>, zatímco rozhodnutí Ústavního soudu České republiky (dále již „Ústavní soud“) jsou veřejnosti přístupná na internetových stránkách Ústavního soudu <http://nalus.usoud.cz>. Skutečnosti nebo důkazy mohou být podle § 228 odst. 1 o. s. ř. důvodem obnovy řízení jen tehdy, jestliže účastník, který se domáhá obnovy, je nemohl bez své viny použít v původním řízení, to znamená, že jsou pro účastníka ve srovnání s původním řízením „nové“, a současně mohou pro účastníka přivodit příznivější rozhodnutí ve věci. Skutečnosti a důkazy jsou „nové“ tehdy, jestliže je účastník - přestože v době původního řízení objektivně existovaly - nemohl použít, protože o nich nevěděl a ani jinak z procesního hlediska nezavinil, že nesplnil povinnost tvrzení nebo povinnost důkazní.

Z obsahu podané žaloby na obnovu řízení vyplývá, že se dovolatel domáhal nařízení obnovy předmětného soudního řízení z důvodu vymezeného v § 228 odst. 1 písm. a) o. s. ř., neboť měl za to, že jím nově navržení svědci Marie Bartáková a Petr Kohout mohou svými výpověďmi přivodit takovou změnu skutkového stavu věci, která pro dovolatele přivodí příznivější meritorní rozhodnutí, in concreto v závěru, že kupní smlouva o prodeji předmětného nemovitého majetku, kterou uzavřel dne 25. května 2002 s prodávající Růženou Chalupovou, bude právě na základě skutkového stavu pro proběhnuvším obnoveném soudním řízení právně kvalifikována za (podle aplikované dosavadní občanskoprávní úpravy) platný (a nikoliv tedy za neplatný simulovaný) právní úkon splňující všechny zákonem stanovené náležitosti pro převod nemovitostí ve prospěch dovolatele.

Verifikační rozsah zásadně významných okolností, které by měly být zjištěny na podkladě dokazování v žalobě označenými svědky v obnoveném soudním řízení, přitom dovolatel ve stručnosti (rámcově) popsal (v rámci vylíčení skutečností) v žalobě na obnovu řízení, respektive – stran podkladu pro úvahu soudu ohledně rozhodnutí o nařízení obnovy předmětného řízení – zprostředkoval též předloženými listinnými důkazy – čestnými prohlášením navržených svědků – Marie Bartákové a Petra Kohouta, jejichž obsah je následující:

Čestné prohlášení Marie Bertákové, bytem Strachy 175, ze dne 4. prosince 2015 (na č. l. 818 spisu):

„Čestně prohlašuji, že při mých návštěvách se mi sousedka paní Růžena Chalupová (asi v roce 2005) svěřila, že prodala své nemovitosti pouze Zdeňku Palicovi a také, že panu Palicovi na základě ústní kupní smlouvy prodala též veškeré věci movité.“

Čestné prohlášení Petra Kohouta, „korespondenční adresa“ v Útvině 45, ze dne 2. prosince 2015 (na č. l. 817 spisu):

„Čestně prohlašuji, že při mém osobním setkání s paní Růženou Chalupovou (odhaduji léto 2011), mi tato paní na mou poptávku po starých věcech z chalupy, ve které bydlela, odpověděla, že ona tyto jen dočasně užívá, a že veškeré věci patří panu Zdeňku Palicovi.“

Když jsem ji poprosil o případnou adresu na pana majitele, předložila mi kupní smlouvu, podle které své nemovitosti prodala panu Palicovi, kde byla tato adresa uvedena.

Podle obsahu předložené kupní smlouvy, jakož i komentáře paní Chalupové, nebyl prodej movitých věcí touto smlouvou dotčen. Paní mi sdělila, že se prodej věcí z chalupy uskutečnil samostatnou kupní smlouvou, uzavřenou ústně.“

K dovolací argumentaci vztahující se k řešení právní otázky ad 1) nutno uvést, že z odůvodnění napadeného usnesení nevyplývá, že by odvolací soud zpochybňoval závěr, že důvodem pro obnovu řízení mohou být nově navržené důkazy, pokud je účastník v původním řízení nenavrhl, protože o jejich existenci nevěděl. Z odůvodnění naopak plyne, že odvolací soud se v intencích § 228 odst. 1 písm. a) o. s. ř. zabýval otázkou, zda dovolatelem navržené předmětné důkazy mohou naplňovat podmínky pro povolení obnovy řízení, což je (v porovnání s otázkou formulovanou dovolatelem v jeho dovolání) zcela jinou otázkou. Proto takto dovolatelem uplatněná dovolací argumentace nemohla vést k naplnění předpokladu přípustnosti dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř.

Ani dovolací argumentace vztahující se k řešení právní otázky ad 2) nemohla přípustnost tohoto dovolání založit. Je tomu tak již z toho důvodu, že dovolatel si sám navozuje pro sebe příznivější skutkový základ a brojí tak do hodnocení odvolacího soudu ohledně tvrzených skutečností, které v rámci podané žaloby na obnovu nařízení vylíčil jako právně relevantní z hlediska naplnění materiálních podmínek pro povolení obnovy řízení.

V řízení o povolení obnovy soud nepřezkoumává zákonnost a odůvodněnost původního rozhodnutí, ale posuzuje otázku, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé ve spojení s důkazy již provedenými mohou odůvodnit jiné - a žalobci příznivější - rozhodnutí, než které bylo dříve vydáno (k tomu srov. ještě poznámky k argumentaci ad 3/ níže). Dovolatel v podstatě polemizuje s hodnocením tvrzených skutečností odvolacím soudem v napadeném usnesení a naopak (oproti závěru odvolacího soudu) má za to, že důvody pro nařízení obnovy řízení v jeho případě naplněny byly.

Při výkladu ustanovení § 228 odst. 1 písm. a) o. s. ř. byl v soudní praxi přijat a i nadále je uplatňován právní názor (srov. např. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ze dne 26. května 1949 sp. zn. Rv I 463/48, uveřejněné pod poř. č. 55 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS, roč. 1950, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. listopadu 2012, sp. zn. 21 Cdo 2001/2012), že důvodem žaloby na obnovu řízení mohou být nové skutečnosti, rozhodnutí a důkazy, jimiž může být podstatně oslabena například věrohodnost svědka, tedy, jinak řečeno, nové skutečnosti, rozhodnutí a důkazy, jimiž je možné zpochybnit předpoklady, na nichž bylo hodnocení důkazů založeno. Žalobou na obnovu řízení však nelze napadnout samotné hodnocení důkazů soudem provedené podle ustanovení § 132 a násl. o. s. ř.

Rovněž však úspěšně nelze napadnout dovoláním hodnocení tvrzených skutečností a nově navržených důkazů odvolacím soudem v dovoláním napadeném rozhodnutí, pakliže takové hodnocení nevykazuje defekty v přijatých závěrech z pohledu logické úvahy, respektive není v rozporu s pravidly logického myšlení, případně s obecnou zkušeností, a to ve spojitosti s poměřováním skutkového stavu, z něž vycházelo žalobou na obnovu řízení dotčené pravomocné rozhodnutí, a z hlediska odůvodnění závěru soudní úvahy, zda (z pohledu tohoto případu sledované) nově navržené důkazy mohou pro žalobce přivodit příznivější rozhodnutí ve věci.

Závěry, k nimž dospěl odvolací soud v napadeném usnesení, jsou důsledkem použitých logických úvah, a to s přihlédnutím ke skutkovému stavu, z něž v původním řízení odvolací soud vycházel při meritorním rozhodování. Z odůvodnění napadeného usnesení je rovněž zřejmé, že se odvolací soud též zabýval otázkou, zda předmětné - nově navržené - důkazy mohou pro žalobce přivodit příznivější rozhodnutí ve věci, a to s negativním závěrem. Ani tato úvaha odvolacího soudu není postižena myšlenkovým defektem, nevykazuje extrémní rozpor z pohledu poměřování skutkového základu, z něž soud v původním řízení vycházel a pravděpodobného závěru, který se v důsledku nově navržených

svědků nabízí a pravděpodobně by mohl být učiněn v obnoveném řízení. Odvolací soud v tomto směru zcela správně a logicky posuzoval, zda vůbec, a pokud ano, pak do jaké míry či v jakém rozsahu by mohly být narušeny, resp. revidovány dosavadní skutkové závěry na podkladě nově navržených důkazů z pohledu závěru o neplatnosti předmětné převodní smlouvy z důvodu simulace její kupní ceny, jak již shora bylo zrekapitulováno. I v této dílčí oblasti odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí logicky vyložil, že s přihlédnutím k tomu, že předmětní svědci nebyli přítomni realizaci vlastního smluvního koncensu mezi dotčenými účastníky smlouvy, a není jim ani znám konkrétní obsah takové ústní smlouvy, s přihlédnutím též k tomu, že jejich výpovědi nelze ani konfrontovat s prodávající Růženou Chalupovou, která dne 4. prosince 2012 zemřela, nejsou naplněny podmínky pro nařízení obnovy řízení.

Z uvedeného je zřejmé, že ani na podkladě dovolací argumentace vztahující se k ad 2) nebylo možné dospět k závěru o přípustnosti dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř.

K dovolací argumentaci ad 3) dovolací soud považuje za vhodné připomenout závěry, které z dosavadní soudní praxe zrekapituloval Ústavní soud v usnesení ze dne 6. srpna 2012, sp. zn. IV. ÚS 585/11. K materii verifikace právně rozhodných okolností z pohledu rozhodování o žalobě na obnovu řízení český orgán ochrany ústavnosti vyložil, že pro potřeby rozhodnutí o tom, zda povolit obnovu řízení, musí být hodnoceny tvrzené skutečnosti a navržené důkazy. Toto hodnocení ale nesmí přesahovat rámeček zjištění, zda je pravděpodobné, že tvrzená skutečnost či nový důkaz sám anebo ve spojení s již provedeným dokazováním by mohl přivodit změnu rozhodnutí. Výsledkem hodnocení nemůže a nesmí být nové, změněné skutkové zjištění. Jde tedy o posouzení, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobitelné samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými soudu odůvodnit jiné, tj. pro žalobce příznivější rozhodnutí. Toto zkoumání spočívá v porovnání důkazů dosud provedených a dosavadních skutkových zjištění s důkazním významem nových skutečností, respektive nových důkazů. Pokud by bylo možno dospět k vysokému stupni pravděpodobnosti, respektive k plně odůvodněnému předpokladu (není tedy nutná absolutní jistota v tomto směru) o tom, že by na základě nových skutečností a důkazů mohlo dojít ke změně původního rozhodnutí, je na místě rozhodnout o povolení obnovy řízení.

V intencích popsaného verifikačního rozsahu se rovněž pohyboval odvolací soud, který – jak již bylo vyloženo k dovolací argumentaci ad 2) – své logické závěry zákonu odpovídajícím způsobem vyložil v odůvodnění svého usnesení. Odvolací soud v napadeném rozhodnutí přílehlavě vysvětlil skutečnost, že navržené důkazy, které nebylo možno provést v původním řízení, nemohou (a popsal také, proč) pro žalobce přivodit příznivější rozhodnutí ve věci.

Protože z výše uvedeného vyplývá, že dovolání není podle § 237 o. s. ř. přípustné, Nejvyšší soud je odmítl (§ 243c odst. 1 věta první o. s. ř.).

O náhradě nákladů dovolacího řízení rozhodl dovolací soud podle ustanovení § 243b, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Podle výsledku dovolacího řízení má žalovaný vůči dovolateli právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření k dovolání), které sestávají z mimosmluvní odměny advokáta ve výši 750 Kč (§ 7 bod 4, § 9 odst. 1, § 11 odst. 2 písm. c/ a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění, o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/), a z paušální částky náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění), a po přičtení 21% daně z přidané

hodnoty ve výši 220,50 Kč (srov. § 137 odst. 3 o. s. ř., § 37 zák. č. 235/2004 Sb., v platném znění), tedy celkem ve výši 1.270,50 Kč.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li žalobce dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může žalovaný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Brně dne 14. září 2017

JUDr. Pavel Vrcha, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Tereza Figurová